

Særee under Ægteskabet." Nu forudsætter jeg altsaa, at Konen har Særformue, eier en Kapital eller Sligt; den kan hun altsaa raade selvstændigt over, og saa siges der i § 9, at heri kan der ikke ved Ægtepagt gjøres nogen Forandring. Det er en for Konens hele Stilling ganske overordentlig ubetryggende Indretning, thi det vil føre til, at Konerne blive udplyndrede i stor Maalestok af deres Mænd. Det er en Erfarings-sætning, og det bliver ikke let anderledes, at i de allerfleste Tilfælde kan Manden uden stor Besværlighed faae Konen til at offere sine egne Midler til det, som efter hans Fremstilling for hende tjener til hans eller til Familiens Bedste i det Hele, og skal der ikke være anden Hindring i Veien for en Mand, der har Lyst til at bruge sin Kones Særee, end den at faae hendes eget Samtykke, er det i de fleste Tilfælde en overordentlig ringe Vanskelighed, som han let vil kunne overvinde. Derfor bestemme Folk nu meget fornøstigt i Ægtepagter, at Konen ikke selvstændigt kan raade over sin Formue, men skal have en Tilsynsværgees Samtykke; saa er der dog nogen Modvægt imod, at Manden kan benytte sig af hendes Svaghed og tilegne sig, hvad hun eier og har, men Lovforslagets Ordning giver ingen Garanti i den Henseende. Derfor siger jeg, at denne Kombination af §§ 2 og 9, som Lovforslaget medfører, vil være noget af det Allerfordærveligste, man kan indføre for Kvindernes, særlig de gifte Kvinders Bedkommende.

Joraavidt man med Hensyn til Ægtepagter har lagt saa særdeles megen Vægt paa, at Konfirmation ikke skulde kunne finde Sted, vil jeg dertil bemærke, at det anser jeg for et temmelig underordnet Spørgsmaal, thi Konfirmationen maatte ikke er ganske uden Nytte, idet Forholdet faktisk er dette, at Konfirmationen meddeles saa at sige altid. Det er ingenlunde Tilfældet, at man censurerer eller kritiserer Bestemmelser i Ægtepagter, saaledes, at man, hvis de findes mindre hensigtsmæssige, nægter Konfirmation. Den faas tværtimod paa enhver Ægtepagt, der ikke indeholder Noget, som kommer i Strid med Lovgivningen, og for saa vidt tror jeg ikke, at det er en meget vigtig Ting, om man bibeholder denne Konfirmation eller ikke. I nogle Tilfælde kan den dog have sin Nytte, og jeg er i stor Tvivl, om Publikum vilde være meget tjent med, om der sker Forandring deri; thi det nuværende Konfirmationssystem har en for Publikum meget nyttig Virkning, og det er den, at Folk sædvanligvis, saaledes allerede ved Ægteskabets Stiftelse og Ægtepagtens Indgaaelse, blive gjort opmærksomme paa, naar der er Noget

i deres Bestemmelser, som ikke kan gaa an, som strider mod den øvrige Lovgivning. Dersom Konfirmation ikke fandt Sted, og Folk lavede Ægtepagter privatim efter deres Behov, saa vilde det meget ofte ske, i det Mindste efter min Erfaring — og der er vel Ingen her i Landet, der har større Erfaring end jeg paa det Omraade, efter som Ægtepagter konfirmeres i Justitsministeriet — at der i Ægtepagter statureredes Ting, som aldeles ikke kunne gaa an, som gjælde til Wandsbed. I de fleste Tilfælde er det dog bedst, at Folk faae at vide i Tide, at de ikke kunne bestemme noget Saadant, saa at de derefter kunne træffe andre Bestemmelser. Derfor tror jeg, at den nuværende Regel, at der skal Konfirmation til Ægtepagter, dog har sin Nytte, om jeg end anser det i og for sig for ikke at være af stor Betydning, om man bibeholder denne Konfirmations Nødvendighed eller ei, fordi Konfirmation som sagt i Regelen meddeles, og det ingenlunde er Betingelsen for at faae den, at de Bestemmelser, som den indeholder, i og for sig findes hensigtsmæssige for Ægtefællerne. Hvad jeg foruden de Bemærkninger, jeg har tilladt mig at gøre om Lovforslagets Struktur, om hele den Maade, hvorpaa det er affattet, hovedsagelig har at bemærke til denne Sag, er, at jeg ikke kan anse det for rigtig og i den Henseende er jeg i Overensstemmelse med, hvad jeg altid har sagt, naar denne Sag var paa Bane, — at lægge an paa at affasse det nuværende Formueskiftesstatut mellem Ægtefæller. Jeg tror, at Formueskiftesstatutet er en Ordning, som Folket er vant til, som det sætter Pris paa, og som det vil finde det stødende at forandre. Om der i Tidernes Løb vil udvikle sig andre Anstuelser, skal jeg lade være usagt, men jeg tror ikke, at der er nogen som helst Grund til nu at se at komme bort fra denne Ordning som Regel, og det saa meget mindre som der jo eksisterer den største Frihed til gjennem Ægtepagter at gjøre Afvigelser og træffe anden Ordning af Formuesforholdene mellem Ægtefællerne, naar de maatte have Lyst dertil. Derimod at stille et System op, som i Virkeligheden kun er beregnet paa, og som mere eller mindre aabenlyst tilsigter det Resultat, at Særee skal blive det Sædvanlige, det tror jeg, er en Forandring, som der ikke er nogen Trang til i Dieblisset, og som Folket i sin Helhed ikke ønsker, naar det først forstaar, hvad det er, det dreier sig om. Det maa jo nemlig ikke glemmes, at ved Spørgsmaal af denne Art — hvad jeg maatte i de Bemærkninger, jeg har tilladt mig at gøre, har ophjst adskillige ærede Medlemmer om — vide de